

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Homil. 8. in Matt. (vt S. Chrysostomus aduertit) delectatur, quod ipsius Electorum vita contexatur ad similitudinem suam, & Apostolorum suorum varijs hisce eventibus honorificis, & contemptiuis; prosperis & aduersis: ut sic omnibus superiores euadant: & si prosperi eos extollunt, aduersi demittant; & si hi illorum animos deiiciunt, illis eos refumant & foueant: & sic, vt Apostolus dicit: euadant fideles Christi ministri, strenue pugnantes a per arma Iustitiae à dextris & à sinistris, per gloriam, & ignobilitatem: per infamiam, & bonam famam; ut seductores & veraces: ita vt non propter occurrentes calamitates desint suorum ministeriorum fidelitati.

§. I.

TA L I S fuit Pater noster Balthassar, quem Christus D.N. in huiusmodi euentibus voluit probare, permittens, ut eius honor in re, quam maximi faciebat, tangeretur: in his enim solet Deus suos probare, ut quod probatio magis premet, eò humilitas, & fidelitas in ea præluceat, ac emineat. Sæculares probat in honoribus, ac delitijs temporalibus, quibus illi delectantur; viros eruditos in opinione Eruditionis, quam ipsi magni faciunt: At viros sanctos, qui virtutes, resque spirituales omnibus præferunt, in ijs probat, quæ ad illas pertinent. Et quoniam P. Balthassar hæc tantum in precio habebat, in hoc ipso illum probauit: statuens, ut non solùm internos multos labores sustineret, ariditatis, obscuritatis, duritiei, aliasque similes probationes superius insinuatas; sed

sed etiam per externam tempestatem, quæ coepit tempore, quo erat Salmanticae Rector, & progressa est etiam cum esset Villa-Gartæ: permisit enim, ut aliqui eam de ipso opinionem conciperent, quod esset valde rudis, illusus, ac deceptus; ac proinde alios quoque deciperet: nescientes enim excelsum orationis donum, quod illi Deus communicabat: existimabant, esse à Sathanâ trâfigurante se in Angelum lucis: & ideoque vrgebant eum, ne talem viam teneret. Nec defuit, qui minaretur velle se rem ad sanctæ Inquisitionis Officium deferre; veritus fortè ne quem errorem inhibisset Illuminatorum. Suspiciabantur, ipsum contemnere communem orandum modum, per meditationes & mentis ratiocinationes in Societate usurpatum, & à Sanctis approbatum; velle verò nostros per singulares alios, & parum tutos modos deducere: quamobrem bono Zelo viri aliqui graues illi aduersabantur. Nec mirum hoc est, neque in Ecclesia aut Institutis religiosis nouum: quod inter viros ipsos Iustos (absque tamen aliqua culpa) sit interdum ex Zelo sancta quædam dissensio, ut contrarias sequantur opinione & sententias: quia quisque credit, suam esse veram; aut certam veritatem defendantes, existimantes tamen, alium contra illam sentire; quamvis in tali cogitatione decipientur. Si enim ipsi custodes Angeli solent in rebus aliquibus sibi iniicem repugnare, cum Dei voluntas non est ipsis manifestata, quemadmodum refert Daniel Propheta, quod Angelus b Princeps Regni Persarum resti- b Daniel. 9. tisset Angelo Custodi Hebræorum: mirandum non est huiusmodi pugnas inter homines, etiā iustos,

Gz 3 & sa-

& sapientes inueniri: qui & homines sint, facilius
veritatē aliquam ignorant, aut decipiuntur, cogi-
tantes, aliquem ei aduersari, qui maximē illama-
mat, ac tuetur. Hoc itaque evenit P. Balthassari,
de quo graues aliqui, valdeque Religiosi viri, &
optimam habentes intentionem, ex aliquibus in-
dicijs suspicabantur, quae diximus; eaque detule-
runt ad P. Generalem Euerhardum Mercuria-
num, cui cūm P. Balthassar non ita esset notus,
atque eius prædecessori P. Francisco Borgio;
& qui eas scribebant, erant viri alicuius autho-
ritatis, & habentes zelum boni communis: vo-
luit P. Generalis, rem benè examinari, eamque
totam commisit P. Visitatori, quem miserat in Hi-
spaniam P. Iacobo Auellanedio; qui dum visita-
ret Collegium, cniu P. Balthassar tunc erat Re-
ctor, statim iussit, tradi sibi ab eo omnia sua scri-
pta videnda, & examinanda quae Pater promptissi-
mè tradidit, cum tanta subiectione, atque si esset
aliquis Tyro, nullo verbo obiecto, & opposito to-
to tempore, quo P. Visitator illa apud se habuit. Et
cūm alij viri pij & eruditii eum de hoc argumen-
to alloq̄: erent: ille tacebat, & ferebat; ac per-
mittebat se probari, examinari, & conueniri, rati-
onē in ea re humilitatis, ac patientie in dī-
cēbans. Eodem tempore aliqua etiam falsa illi
obiecerunt: quæ tamen ita transire permittebat,
atq; si ad ipsum non spectarent; & se ipsa facient
quæ alijs facienda proponebat: Non esse perfe-
ctam humilitatem absque humiliatione, nequ-
pat entiam absque vehementibus congressib⁹
& præcipuam virtutis partem in eo consistere, v-
quis talibus occasionibus & oportunitatibus vi-

no

non negligat; & ipsum profectum maximè confit-
tere in eo, vt quis nouerit benè se humiliare, to-
lerare, & tacere; exponendo etiam periculo
honorem, existimationem propriam propter
Deiamorem. Quod ut confirmaret; eisque, qui
in suo Collegio versabantur animum adderer,
dixit ipse met in quadam exhortatione, quod se-
mel honorem suum periculo exposuisset; & ex-
tunc incepisset Dominum plenis, vt dicitur, ma-
nibus dona, ac beneficia ipsi conferre. Occasio-
autem fuit, quod in quadam Congregatione Pro-
vinciali aliquid satis graue de se fuisset dictum,
propter quod fuit publicè coram omnibus Pa-
tribus reprehensus. Ipse autem hærebat cogi-
tans, an expediret reddere sui rationem:
eo quod quidam ex grauioribus & Sanctis Pa-
tribus, qui ibi aderant ei suadebat, vt fa-
ceret: siquidem adeò verè id poterat facere;
imò illum vrgebat & obstringebat, vt faceret,
eo quod bonum ipsius nomen in materia vir-
tutis tanti esset momenti, tam erga domesti-
cos, quam erga externos. Sed cùm illud con-
suum propensioni suæ naturali valde arri-
deret, noluit illi fidere, sed locutus est cum
quodam alio Patre valde fideli Dei seruo, qui
dixit ei: si taceret, nec publicè aut priuatum
in ea causa pro se responderet, fore id ma-
gnum & gratum Deo Sacrificium: Et ita fe-
cit, successitque illi adeò benè apud Deum
Dominum nostrum qui liberali sua manu he-
roicum illud silentium remuneravit, vt sa-
pius gratias illi egerit pro tam bono cōsilio; quod
postea in omni occasione occurrente seruauit;

& in ijs, quas nunc referimus, quām diu Superiores non iubebant ex obedientia, sui rerumq; sua-
rum rationem reddere.

INTERIM, totum ipsius solatium erat in Oratione & Sacro ad Deum suum recurrere: à quo responsa accipiebat, quæ ipsum consolabantur, animumque in his pressuris addebat, vt ex ijs, quæ ipse in suo libello refert, apparebit. Dicens, quod cum esset corde valde compresso, ex re quādam sibi aduersa, existenti in Sacro, Dominica nona post Pentecosten, dederit ei Deus quatuor interna sensa, quibus cor fuit dilatatum. Primus sensus fuit ex verbis illis Apostoli, quæ habentur in Epistola: c fidelis Deus est, qui non patietur tentari te supra id, quod potes. Secundus fuit ante Sacram Communionem, dicens ei internè: si Religioni huiusmodi fel deesset, quid tibi mei causa ferendum superesset? & tunc mihi occurrebat, quod si ego essem qualis deberem, debuisse potius similes fellis haustus, imò etiam amariores optare; & si huiusmodi difficulta & ingrata vita iusti desint, idem esse, atque si Christi Domini coronæ spinæ deessent, aut auri cuspides, preciosæ vesti. Tertius fuit ipso tempore, quo sumpturus eram sacratissimum Sacramentum, audiui enim internam quandam vocem dicentem: hoc fac: pro te quid tu forte facies? quasi hoc dixerit: Offer, & accipe (quod facis) corpus & sanguinem meum: ex quo vires accipias ad tuas ferendas angustias: proprij enim tui commodi causa, quid tale esse potest, quod tu non facias, ferasve libenter? Quartus fuit in gratiarum actione post Sacram communionem, quasi internè hæc verba audiens:

c 1. Corint.
10.13.

diret; conquiesce, & in hoc solare, quod hæc tua
pressura geratur, vidente & cognoscente Deo,
qui et si posset, non tamen illam remouet, etiam si
plus te diligat, quam tu te ipsum. His solidis adeò
rationibus animabat Deus D. N. hunc seruum
suum, ut demissè valde ac patienter huiusmodi
pressuras, & internas, externasque difficultates &
molestias ferret.

IPSS quoq; se ipsum animabat, & spiritum re-
sumebat, alloquens se ipsum, dicensq; sibi: erras,
si cogitas, te integrum, & non bene contusum per-
venturum ad cælum. Cælorum enim regnum est
detruncatorum regnum, tētatorum, afflitorum,
contemptorum, & qui has & similes alias ærum-
nas & calamitates experti sunt. Quomodo igitur
auderes inter tot adeò celebres ac decantatos
Duces, & Capitaneos comparere, adeò timidus;
ut si Deus causam & litem tuam tibi ipsi deciden-
dam committeret; eam contra te ipsum decide-
res? Deus vult, te hoc intelligere preciosum esse
bonum, quod querimus, pro quo obtinendo tan-
ta toleramus. Si cupidus quispiam in sua vinea
colenda multas pecunias, & tempus expendisset:
& post magna indicia copiosi fructus, videret ea
grandine confringi ac destrui: quid is in animo
sentiret? quod si grandines ipsæ, aureæ essent; quā-
tam acciperet consolationē? multò siquidem ma-
ius esset illi lucrū, quam esset iactura vineæ. Aurei
sunt lapides, valdeq; preciosi, contéptus vehemē-
ter locupletantes eos, qui nouerūt esse patientes.

IN huiusmodi etiam occasionib; dicere so-
lebat: debere vnumquemq; attendere: omnes, qui
sunt in cælo Sanctos, ipsum aspicere, & exspecta-

Gg 5 re, quo-

re, quomodo ipse difficultatem illam superet, & ex ea proficiat. Et Christus ipse Dominus noster dicebat: *discite à me, quia misericordia sum & humilitas corde: attendens, quomodo nos in his difficultatibus geramus, iram mansuetudine frænantes; & contemptum humiliiter tolerantes: saltem, ne ipse iure conqueratur, quod eius verbum, & exemplum parui faciamus.* Cogita, inquit, quid sentiat Superior, si le primò veniente ad communes Collegij occupationes: id non sufficiat, ut alij ad eas dé exactè & ad nutum cōuenienter; & se ad domum purgadā, scutellas lauandas demittēte, alij non imitetur, & se ad cōmūnē orationē surgēte, alij ex igna-

*Ex S. Bern. uia in lecto remaneat? Si igitur homo puluis gra-
Ser. 3. de Na- uiter fert, verba & exempla sua optato fructu care-
tinuit. re: quid sentiet Christus, si verbo suo non obe-
diatur, & exemplum obliuioni tradatur?*

§. II.

EX ijs considerationibus spiritum resumebat in suis tribulationibus, ex quibus valde profecit: quia non solum non ostendit irā, aut indignationem aduersus contemnentes, & persequentes ob causam prædictam; sed magnum potius amorem, & gratitudinem, quasi ab eis singularē aliquod beneficium accepisset; id quod est raræ virtutis indicium, ei valde similis, quam Christus ostendit blandius, ac tenerius cum suo venditore & proditore agens. Ita ipse in varijs occasionib; ostendit. Nam Fratri cuidam valde sibi familiari Salmantice dicenti: iniquè agere quosdam Patres, malè de ipsis rebus sentientibus. Sermonem interrupit, dicens: istos Patres venerator ego, & super caput meum pono: eo quod plurimum